

Samtale-ark. På telttur mod evigheden

2 Kor 5,1-10

Vers 1: **Teltet** er vort menneskeliv: en enkel og midlertidig og flytbar bolig, der slides og nedbrydes, mens vi foretager livets rejse. **Huset** er helt anderledes: Det er bestandigt og solidt, kan hverken flyttes eller slides.

Huset er ikke vores egen præstation: Det er "fra Gud" – altså en gave. Det er "ikke bygget med hænder" – men bygget af Gud gennem det, Jesus har gjort. Det er "evigt" – i modsætning til alt, hvad jeg kan præstere. Det er "i himlene" – det er ikke af denne verden, men hører Guds evige rige til.

Vers 2: Vi "sukker af længsel". Vi længes efter dette dejlige hus. Men samtidig kan det kaste lys over vores nuværende telt, der ikke er et venteværelse, men et rigtigt liv. Dette liv kan vi lade præge af husets muligheder og værdier – også så vi dermed vidner om det, vi har i vente. Vi kan sige: **Vi sukker af længsel efter det evige, mens vi frimodigt lever i det forgængelige.**

Vers 2-4: Et nyt billede, der supplerer billedet med telt og hus: **klædes af og klædes på.** Den fysiske nøgenhed var ganske naturlig og uproblematisk inden syndefaldet. Men efter syndefaldet har vi problemer både med den fysiske og nok især med den dybere nøgenhed: den nøgenhed, der afslører det dybeste i os. Her vil vi heller tildækkes af klæder end klædes af. Men det er nødvendigt, at vi først afklædes vores gamle syndige "tøj" – for først derefter kan vi iføres det nye tøj/den nye bolig fra himlen: Den klædning, der består af Guds retfærdighed, som Jesus har købt til os. Denne skiften tøj sker i dåben og skal fastholdes i vort liv her i teltet.

Vers 5-10: Dette telt-liv rummer mange ting, der kan give smerte og bekymringer. I denne tid er det oplagt at nævne Corona-pandemien. Den viser os blandt andet, hvor skrøbeligt dette liv er. Samtidig taler Bibelen også om åndelige smitte. Vi kan smittes af fx tidsånden, materialismen, sekulariseringen, egoisme, have-mere-sygen og vil-underholdes-sygen. Ingen af os undgå denne smitte. Men da Gud har givet os sin Ånd som pant på sin nåde, kan vi alligevel være ved godt mod.

"Derfor sætter vi en ære i at være ham til behag" – ikke for at få del i Guds nåde, men fordi vi har del i Guds nåde! Vi gør dette her i teltlivet, samtidig med at vi længes hen mod at stå for Kristi domstol og dermed få indgang til det evige hus.

Til refleksion/samtale:

Hvordan oplever du spændingen mellem teltlivet nu og det kommende liv i huset? Er der meget suk? Er der megen længsel? Opleves dette liv værdifuldt?

Når Helligånden viser os vores synd, står vi nøgne foran Gud. Hvordan kan vi så alligevel have fuld frimodighed, både med vores tanke og vore følelser?

På hvilke måder indeholder teltlivet en forsmag på livet i huset?

